

Onderwerp: Ondertusssen in Dominica.

Van: "Gijsbert W. van Omme" <vanomme.g@gmail.com>

Datum: 10-12-17 18:57

Aan: <vanomme.g@gmail.com>

Lieve familie en vrienden,

Het leven gaat door, zo ook hier in Dominica.

Hoewel het einde van de eerste fase: het opruimen van de materialen van huizen en bomen en de modder, die de orkaan over het hele eiland verspreid heeft en het herstellen van water, licht, internet en tv nog lang niet is afgerond, zijn er ook enkele lichtpuntjes.

De meeste wegen zijn weer berijdbaar, hoewel hier en daar nog enkelbaans door de enorme rotsblokken die naar beneden gekomen zijn.

Van bovenaf gezien zijn de meeste woningen blauw of grijs, vanwege de dekzeilen, die de weggewaaide daken vervangen. Er zijn zelfs weer 2 winkels open (Astaphan en S-mart).

De overige zijn volledig leeggeroofd (oa Whitchurch, Save-a-lot, Courts) en sommigen zullen ook niet meer terugkomen.

Op veel plekken herstelt de natuur zich snel en lijkt het alsof er niets gebeurd is.

Maar de kleuren van het regenwoud in het binnenland zijn beperkt tot wit, grijs en zwart. Geen blaadje te zien. Je kijkt dus dwars door alle rechtopstaande stammen heen. Geen takken en soms zelfs geen bast meer.

Daarmee zijn ook heel veel dieren verdwenen of gestorven, want geen voedsel. Papegaaien komen naar de mensen om te bedelen en wij hebben nog slechts 2 kolibries. 's Ochtends geen vogelengezang, alleen de kikkertjes en de krekels zijn te horen.

Wij leven in een enclave: huis en tuin vrijwel onbeschadigd, ook al moet er nog dagelijks veel opgeruimd worden.

Maar zodra je ons adres verlaat word je geconfronteerd met de geweldige schade: verdwenen huizen, huizen waarvan alleen de muren overeind staan, wegen die ondermijnd zijn, vol steeds groter wordende potholes.

Leuke plekken die voorgoed verdwenen zijn of zwaar beschadigd (Scott's Head, Champagne, terras van het Sunset Beach Hotel, en vrijwel alle andere grotere hotels)

Hulpverlening is moeilijk te beoordelen. De helicopters zijn verdwenen. Ziekenhuis hersteld. Bailey bruggen gemaakt. Politie en militairen van naburige eilanden ook weer naar huis.

Maar wel zien wij Cubanen met eigen materieel de telefoonpalen weer overeind zetten. Een gigantische taak, want er stond er geen paal meer overeind.

Bij ons in het dorp, is 2 weken lang een groep vrijwilligers uit Frankrijk (Brandweermannen) met een container met eigen materiaal en gereedschap het dak van de lagere school komen herstellen.

De kinderen krijgen nu nog les in een UNICEF tent.

Drinkwater wordt regelmatig met een truck aangeleverd in een zak bovenop de Village Council (met de waarschuwing dat het niet de bedoeling is je daar te gaan wassen).

En toch: je hoort de meeste mensen nauwelijks klagen: "I lost my roof, I lost my house, but I have life

and God is good and He is in charge”.

Ook denken veel mensen dat het allemaal de schuld is van de Koreaanse kernproeven of van een geheimzinnige club wetenschappers in Alaska.

De toekomst is onduidelijk. De meeste mensen in de hotelsector, toerisme en de grotere winkels zijn voor heel lange tijd hun baan kwijt.

Er zijn geen andere inkomsten dan wat de landbouw opbrengt en natuurlijk: alle mannen zijn nu opeens ervaren dakdekkers (roofers) geworden. (Hier kan J. Cruyff geciteerd worden).

Georgine's dag is helemaal goed als ze in het dorp 2 kroppen sla en eieren kan kopen. Zaken die we sinds de orkaan nog niet gezien hadden.

De hele situatie doet het mij het meest de watersnoodramp van '53 herinneren, qua impact en evacuees. Men zegt dat 20.000 mensen het eiland verlaten zouden hebben.

Voorals mensen met kinderen, die nu elders naar school gaan.

Wat wij nodig hebben is een deltaplan, maar ja...

Wij zijn er al een beetje aan gewend dat de lichtknoppen niet werken, er geen water uit de kraan komt (tenzij de generator even aanstaat om te douchen en de batterijen van de telefoon op te laden), er geen ijskast is, de wc niet doorspoelt en de was op de hand gedaan wordt. Wij gaan om 19:00 naar bed en lezen nog even met de onvolprezen WakaWaka's (mensen, koop er een en je dient er ook nog een goed doel mee). De generator maakt een geweldige herrie en dat hebben wij liever niet en wij nemen het ongemak op de koop toe.

Maar dit alles is natuurlijk niets vergeleken bij wat de meeste mensen hier tijdens en na de orkaan hebben doorgemaakt en voor wie de toekomst er niet erg hoopvol uitziet.

Wat wij het meeste missen zijn de 5 enige echte goede vrienden hier op het eiland: Jan en Philippa Bors en Teetee en Peter Weisel en Judy, "the criple" (niet mijn woorden!) die niet meer terug zullen komen.

Gelukkig zijn wij in de gezegende omstandigheid dat we af en toe even van het eiland af kunnen en genieten van wat jullie allemaal dagelijks heel gewoon vinden, zoals op een terrasje zitten, kiezen uit het aanbod yoghurt of kaas of brood.

Ik stuur nog wat fotootjes mee ter illustratie van de status quo (en hoe het was).

Veel liefs en wie weet zien wij elkaar volgend jaar in Nederland weer,
Georgine en Gijs

—DSC00806.JPG—
